ជំពូក ៤

គោលនយោបាយសម្រាប់ធ្វើឱ្យគុណភាពកាន់តែល្អប្រសើរ

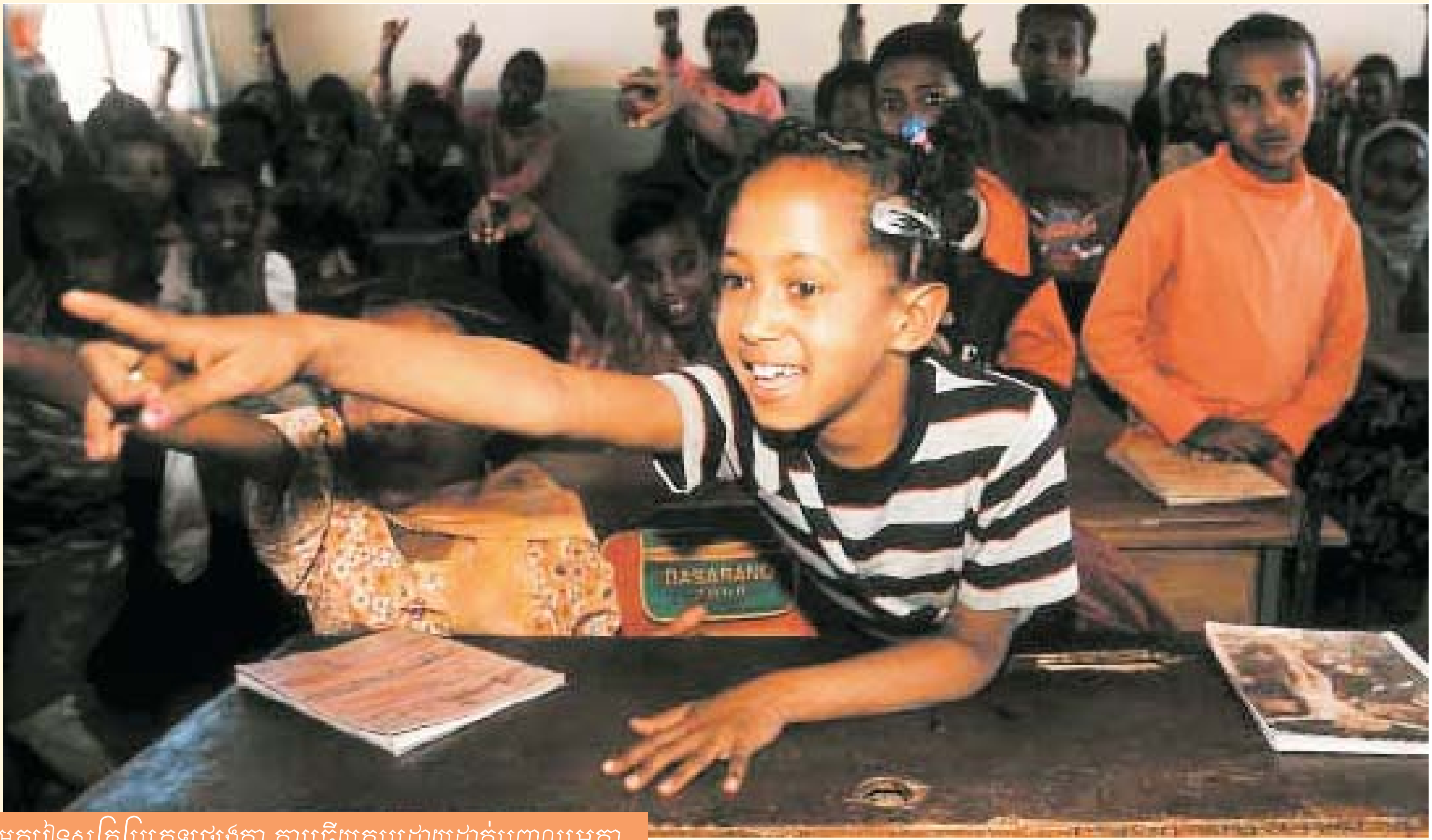

- អ្នករៀនសូត្រប្រភេទផ្សេងគ្នា ការឆ្លើយតបដោយដាក់បញ្ចូលរួមគ្នា
- ការធ្វើឲ្យមានភាពខុសគ្នានៅក្នុងថ្នាក់រៀន : ពេលវេលា កម្មវិធីសិក្សា សៀវភៅសិក្សា និងភាសា
- សកម្មភាពបង្រៀន: រៀបចំតាមរចនាសម្ព័ន្ធ និងយកសិស្សជាមជ្ឈមណ្ឌល
- សម្ភារ ឬអគារសមស្រប
- ការបណ្តុះថ្នាក់ដឹកនាំ និងគ្រប់គ្រងសាលារៀន
- ការពង្រឹងលំហូរចំណេះដឹង
- ប្រាក់ចំណូល និងការអភិវឌ្ឍវិជ្ជាជីវៈគ្រូបង្រៀន
- នយោបាយលើកកំពស់គុណភាពអប់រំ: ប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើពុករលួយស្ថាបនាគណនេយ្យភាព និងធានាឲ្យមានភាពម្ចាស់ការ

បើបើសិស្សមួយចំនួនមិនបានទទួលជំនាញមូលដ្ឋានច្បាស់លាស់នៅពេលបញ្ចប់ការសិក្សានៅបឋមសិក្សាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ការវិនិយោគដើម្បីលើកកំពស់ការរៀនសូត្រគឺជាការចាំបាច់ផងដែរ។ រដ្ឋាភិបាលភាគច្រើនកំពុងរងសម្ពាធពីសិស្ស ពីម្តាយឪពុក អ្នកគ្រប់គ្រងសាលា និងពីគ្រូបង្រៀន ដែលមិនត្រឹមតែទាមទារឲ្យពង្រីកឱកាសចូលរៀនប៉ុណ្ណោះទេ តែថែមទាំងជំរុញស្ថានប័នអប់រំ និងកម្មវិធីអប់រំឲ្យអនុវត្តការងារឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព និងឲ្យបានល្អប្រសើរជាងមុន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏រដ្ឋាភិបាលក្នុងប្រទេសមានប្រាក់ចំណូលទាប និងប្រទេសផ្សេងៗទៀតដែលមានឧបសគ្គខ្វះខាតធនធានធ្ងន់ធ្ងរប្រឈមមុខនឹងជម្រើសដ៏លំបាកក្នុងការអនុវត្តការងាររបស់ខ្លួន។

ការវែងគំនិតបានកើតឡើងត្រង់ចំណុចដែលថា រដ្ឋាភិបាលគួរវិនិយោគថវិកាយ៉ាងតិច ៦% នៃផលិតផលជាតិសរុប (GNP) លើវិស័យអប់រំ បើទោះបីជាការធ្វើដូច្នេះមិនធានាផ្តល់គុណភាពអប់រំក៏ដោយ។ ទោះបីស្ថិតនៅក្នុងកំរិតវិនិយោគទាបសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន ក៏រដ្ឋាភិបាលអាចមានជម្រើសដ៏ប្រពៃដើម្បីសម្រួលដល់លក្ខខណ្ឌនៃការរៀនសូត្រឲ្យបានកាន់តែប្រសើរដែរ។

ដ្យាក្រាមខាងក្រោមនេះបញ្ជាក់ពីក្របខ័ណ្ឌគោលនយោបាយមួយក្នុងការលើកកំពស់គុណភាពនៃការបង្រៀន និងរៀនដោយ យកចិត្តទុកដាក់នៅតាមកំរិតផ្សេងៗ និងភាគីពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗនៅក្នុងសកម្មភាពអប់រំ។

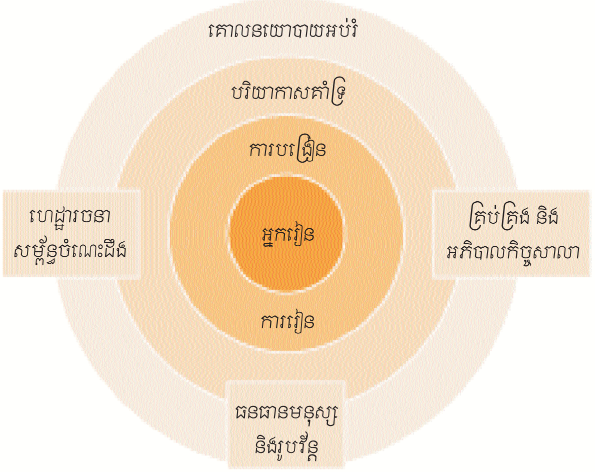

ដាក់អ្នករៀនសូត្រទាំងអស់ឲ្យបានចូលរៀនជាមួយគ្នា

អ្នករៀនសូត្រគឺជាតួអង្គដ៏សំខាន់នៅក្នុងដំណើរការបង្រៀន និងរៀន។ ដំណើរការនេះមើលទៅហាក់បីដូចជាការជាក់ស្តែង ប៉ុន្តែ ជានិច្ចកាលពុំមានការពិតឡើយ។ មេរោគអេដស៍/ជំងឺអេដស៍ ពិការភាព ជម្លោះ និងការប្រើប្រាស់ពលកម្មកុមារធ្វើឲ្យកុមាររាប់លាននាក់ជួបប្រទះនឹងគុណវិបត្តិធ្ងន់ធ្ងរ។ នៅអនុតំបន់សាហារ៉ាអាហ្វ្រិក កុមារជាង ១១ លាននាក់ ដែលមានអាយុក្រោម ១៥ ឆ្នាំ បាត់បង់យ៉ាងតិចឪពុក ឬម្តាយដោយសារមេរោគអេដស៍/ជំងឺអេដស៍។ ឱកាសចូលរៀនរបស់កុមារទាំងនោះ ជាញឹកញាប់ត្រូវបាត់បង់ដោយសារតម្រូវការថែទាំសមាជិកគ្រួសារមានជំងឺ ឬតម្រូវការជួយរកប្រាក់ចំណូលចិញ្ចឹមគ្រួសារ។ ស្ថានភាពដូច្នេះអំពាវនាវឲ្យមានគោលនយោបាយលំអិតដែលអាចឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការ និងកាលៈទេសៈ ផ្សេងៗរបស់កុមារគ្រប់ប្រភេទ។

សុខភាពទ្រុឌទ្រោម និងកង្វះអាហារូបត្ថម្ភមានឥទ្ធិពលទៅលើសមត្ថភាពរៀនសូត្ររបស់កុមារ។ នៅក្នុងប្រទេសជាច្រើន បញ្ហាសុខភាព និងអាហារូបត្ថម្ភត្រូវបានដោះស្រាយប្រកបដោយជោគជ័យតាមរយៈកម្មវិធីយកសាលាជាមូលដ្ឋានដែលជាទូទៅ កម្មវិធីនោះជួយផ្តល់ទឹកស្អាត អនាម័យគ្រប់គ្រាន់ ការព្យាបាលសុខភាព ដូចជាការបញ្ចុះសត្វល្អិតក្នុងខ្លួន អាហារនៅសាលា និងបង្រៀនជំនាញសុខភាពជាមូលដ្ឋាន។ ចំណែកប្រទេសដែលមានអត្រាឆ្លងមេរោគអេដស៍/ជំងឺអេដស៍ខ្ពស់វិញ មុខងារនៃការអប់រំក្នុងការទប់ស្កាត់ការឆ្លងរាលដាលនៃមេរោគដ៏ប្រល័យនេះមានប្រសិទ្ធភាពខ្ពស់បំផុត។

កុមារយ៉ាងច្រើននៅលើពិភពលោកបានទទួលនូវភាពអយុត្តិធម៌ដោយសារការបដិសេធន៍មិនឲ្យទទួលផលប្រយោជន៍ពីការអប់រំ ព្រោះកុមារទាំងនោះមានលក្ខណៈផ្សេងពីកុមារដទៃ។ តាមការប៉ាន់ស្មានឲ្យដឹងថា នៅលើសកលលោក មានកុមារពិការប្រមាណជា ១៥០ លាននាក់ ហើយក្នុងចំណោមនោះមានកុមារតិចជាង ២% ដែលបានចុះឈ្មោះចូលរៀននៅសាលា។ ការពិភាក្សាលើជម្រើសវិធីគាំទ្រដោយដាក់បញ្ចូលកុមារទាំងនោះទៅក្នុងសាលាទូទៅ និងការទាមទារឲ្យមានសាលាពិសេសសម្រាប់កុមារប្រភេទនោះពុំទាន់ត្រូវបានដោះស្រាយនៅឡើយទេ។ បើពិនិត្យលើគុណភាពអប់រំ វិធីមួយក្នុងចំណោមវិធីទាំងពីរនេះមានចំណុចដែលត្រូវពិចារណាច្រើន។ នៅក្នុងប្រទេសមួយចំនួន គ្រូបង្រៀនដែលទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលពិសេសទទួលបានប្រាក់កម្រៃតិចជាងកំរិតស្តង់ដាដោយសារគ្រូទាំងនោះត្រូវបង្រៀនសិស្សតិចជាងគ្រូធម្មតា។ ការអប់រំដោយការដាក់បញ្ចូលគ្នាដែលល្អត្រូវចំណាយច្រើន – សម្រាប់កែលំអកម្មវិធីសិក្សា ការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ

សិស្សខំប្រឹងរៀនក្រោមពន្លឺភ្លើងទាននៅប្រទេសហ្គាតេម៉ាឡា

© Miguel Dewever Plana/AGENCE VU

បង្កើតសម្ភារៀន និងបង្រៀននឹងជួយសម្រួលដល់លទ្ធភាពទៅសាលារៀនរបស់កុមារទាំងនោះ។ ថ្វីបើការអប់រំដោយដាក់បញ្ចូលគ្នាជាគោលដៅល្អមួយក៏ដោយ ក៏វិធីសាស្ត្រទាំងពីរនេះអាចដាក់បញ្ចូលគ្នាឲ្យទៅជា "វិធីសាស្ត្រភ្លោះ" ដែលអ្នករៀនអាចជ្រើសរើសបាននៅក្នុងបរិបទគោលនយោបាយដាក់បញ្ចូលគ្នា។

កុមារក្នុងប្រទេសដែលទទួលរងគ្រោះដោយសារជម្លោះ ឬទើបងើបចេញពីជម្លោះទាមទារជាបន្ទាន់នូវឱកាសចូលរៀន និងការគាំទ្រខាងស្មារតី។ ការស្រាវជ្រាវថ្មីមួយក្នុងប្រទេស ១០ ដែលមានជម្លោះបានរកឃើញថា កុមារ និងយុវវ័យជាង ២៧ លាននាក់មិនមានលទ្ធភាព និងឱកាសទទួលការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធឡើយ។ ជាការប្រសើរ កម្មវិធីសិក្សាគួរយកចិត្តទុកដាក់លើអាហារូបត្ថម្ភ និងអនាម័យ ការយល់ដឹងពីគ្រាប់មីន សកម្មភាពវប្បធម៌ កីឡា និងតម្លៃផ្សេងៗដែលជួយធានារក្សាសន្តិភាព។ បណ្តាញការងារអន្តរស្ថាប័នទទួលបន្ទុកកិច្ចការអប់រំក្នុងពេលអាសន្ន[6] កំពុងបង្កើតកំរិតស្តង់ដាអប្បបរមាមួយដើម្បីជួយដល់សមាជិកសហគមន៍អន្តរជាតិ និងភាគីសំខាន់ផ្សេងទៀត ដើម្បីធានាថា កុមារក្នុងស្ថានភាពលំបាកនោះអាចទទួលបានការអប់រំដែលមានគុណភាពគ្រប់គ្រាន់។

> **កុមារក្នុងប្រទេសដែលទទួលរងគ្រោះដោយសារជម្លោះ ឬទើបតែងើបចេញពីជម្លោះទាមទារជាបន្ទាន់នូវឱកាសចូលរៀន និងការគាំទ្រខាងស្មារតី**

ជម្រើសផ្សេងៗសម្រាប់ផ្តល់ការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ និងជម្រើសដែលមានភាពទន់ភ្លន់តម្រូវឲ្យមានជាចាំបាច់ដើម្បីឲ្យកុមារមួយចំនួនដែលប្រឈមមុខនឹងការលំបាកមានឱកាសទទួលការអប់រំ ។ រដ្ឋអាជ្រាចាំដែសនៃប្រទេសឥណ្ឌាអនុវត្តកម្មវិធីរៀនពីចម្ងាយដែលមានសិស្សសិក្សាក្នុងកម្មវិធីប្រមាណជាង ១០០០០០ នាក់ រួមមានសិស្សបោះបង់ចោលសាលា កុមារមកពីគ្រួសារវណ្ណៈទាប និងកុមារពិការ។ កម្មវិធីនេះមានតម្លៃប្រហាក់ប្រហែលនឹងការអប់រំបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធដែរ។

ការលើកកំពស់សកម្មភាពបង្រៀន និងរៀន

ដំណើរការបង្រៀន និងរៀនគឺជាជីវិតរបស់កម្មវិធីសិក្សា។ ដំណើរការនេះកំណត់សកម្មភាពនៅក្នុងថ្នាក់រៀន និងគុណភាពនៃលទ្ធផលរៀនសូត្រ។ ការអនុវត្តដំណើរការនេះឲ្យបានល្អត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើបញ្ហាគោលនយោបាយជាគន្លឹះ៦ចំណុចដែលមានឥទ្ធិពលផ្ទាល់ទៅលើការបង្រៀន និងរៀនរបស់សិស្ស។ ការអនុវត្តដំណើរការនេះក៏ទាមទារឲ្យយកចិត្តទុកដាក់លើធនធានផ្សេងៗដែលជួយដោយប្រយោលដល់ដំណើរការបង្រៀន និងរៀនសូត្រផងដែរ។

គោលនយោបាយទាំង ៦ ចំណុច

គោលបំណងសមស្រប

ការពិភាក្សាលើគោលនយោបាយត្រូវតែធ្វើឡើងតាមកំរិតគោលបំណងពាក់ព័ន្ធ និងមានតុល្យភាពដោយរៀបរាប់ថា តើអ្នករៀនសូត្រគួររៀនអំពីអ្វី ហើយហេតុអ្វីគួររៀនមេរៀនបែបនោះ។ ការអភិវឌ្ឍជំនាញវិភាគ ច្នៃប្រឌិត និងចំណេះដឹងសង្គមគឺត្រូវបញ្ចូលដោយខានមិនបាន ប៉ុន្តែមានការបារម្ភអំពីតម្លៃ ទាំងនៅថ្នាក់សកលលោក តួយ៉ាងការគោរពសិទ្ធិមនុស្ស បញ្ហាបរិស្ថាន សន្តិភាព និង ភាពអត់ឱន និងទាំងនៅតាមមូលដ្ឋាន ដូចជា ភាពខ្វែងគំនិតគ្នាខាងវប្បធម៌ជាដើម។ ប្រទេសជាច្រើនកំពុងអនុវត្តការងារតម្រង់ឆ្ពោះទៅរកការដាក់បញ្ចូលគ្នាតាមដែលសមស្របនឹងតម្លៃសកល និងតម្លៃមូលដ្ឋាន ដោយការច្របាច់បញ្ចូលគ្នានូវកម្មវិធីសិក្សា និងជីវិតសេដ្ឋកិច្ច សង្គមកិច្ចក្នុងសហគមន៍ និងថ្នាក់ជាតិ។ ទិន្នន័យស្តីពីកម្មវិធីសិក្សាថ្នាក់ជាតិនៃប្រទេស ១០៨ បង្ហាញថា ការយកចិត្តទុកដាក់លើកម្មវិធីសិក្សាមានការប្រែប្រួលមួយចំនួនក្នុងរយៈពេល ២០ ឆ្នាំកន្លងទៅនេះ។ ទោះបីជាជំនាញមូលដ្ឋាននៅតែជាផ្នែកមួយដ៏ចាំបាច់ តម្លៃសកលដែលទាក់ទងនឹងពលរដ្ឋវិជ្ជា និង លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ និងការអប់រំសិទ្ធិមនុស្សត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់កាន់តែច្រើនឡើង។

តុល្យភាពមុខវិជ្ជា

ទោះបីគោលដៅ និងគោលបំណងនៃកម្មវិធីសិក្សាត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងតាមរយៈមុខវិជ្ជាដែលត្រូវបង្រៀននៅក្នុងសាលាក៏ដោយ ក៏មានការពិភាក្សាលើគោលនយោបាយទាក់ទងនឹងគំនិតដែលថា តើមុខវិជ្ជាទាំងនោះត្រូវកំណត់យ៉ាងណា មុខវិជ្ជាប៉ុន្មានត្រូវយកទៅបង្រៀន ហើយមុខវិជ្ជានីមួយៗត្រូវការរយៈពេលបង្រៀនប៉ុន្មាន។ តាមការជាក់ស្តែង មុខវិជ្ជាមួយចំនួនដែលមាននៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធនៅលើពិភពលោកនេះមានការប្រែប្រួលតិចតួចប៉ុណ្ណោះក្នុងអំឡុងពេល ២ ទសវត្សរ៍កន្លងទៅនេះ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏សមាសភាពនៃមុខវិជ្ជាទាំងនោះមានការកែប្រែខ្លះ ជាពិសេសដោយមានការដាក់បញ្ចូលនូវមុខវិជ្ជាថ្មីៗទាក់ទងនឹងសុខភាព សិទ្ធិមនុស្ស បរិស្ថាន និងបច្ចេកវិទ្យាដែលត្រូវបន្ថែមលើមុខវិជ្ជា "គ្រឹះ" ទាក់ទងផ្ទាល់ទៅនឹងអក្សរសាស្ត្រ និងលេខនព្វន្ត។ ផ្នែកសំខាន់របស់កម្មវិធីសិក្សាគ្រឹះគឺការបង្រៀនឲ្យសិស្សចេះអាន និងរៀនអាន។ អក្សរសាស្ត្រគឺជាវិធានដ៏ចាំបាច់មួយសម្រាប់រៀនឲ្យពូកែលើមុខវិជ្ជាផ្សេងៗទៀត។ អក្សរសាស្ត្រក៏ជាសូចនាករណ៍មួយក្នុងចំណោមសូចនាករណ៍ដ៏ល្អបំផុតបញ្ជាក់ពីលទ្ធផលទទួលបានពីការរៀនសូត្រយូរអង្វែង។ ដូច្នេះ រៀនអានត្រូវចាត់ទុកជាមុខវិជ្ជាអាទិភាពមួយសម្រាប់លើកកំពស់គុណភាពអប់រំមូលដ្ឋាន ជាពិសេសសម្រាប់សិស្សមកពីគ្រួសារក្រីក្រជួបការលំបាក។

ការប្រើប្រាស់ពេលវេលាឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងវិជ្ជមាន និងទៀងទាត់រវាងពេលវេលានៃការផ្តល់មេរៀន និងលទ្ធផលរៀនសូត្ររបស់សិស្សទាំងនៅកំរិតបឋមសិក្សា និងមធ្យមសិក្សា។ សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត ទំនាក់ទំនងនេះកាន់តែមានភាពរឹងមាំនៅក្នុងប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏ការស្រាវជ្រាវនាពេលថ្មីៗបង្ហាញថា តាមការពិនិត្យជាសកល ពេលវេលាសម្រាប់ការបង្រៀនដែលបានរៀបចំទុកប្រចាំឆ្នាំមិនបានកើនឡើងឡើយ តែផ្ទុយទៅវិញមានប្រទេសជាច្រើនបានកាត់បន្ថយពេលវេលាបង្រៀនមួយផ្នែក ដោយសារសម្ពាធឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការខ្ពស់ នៅពេលដែលមានការលំបាក ខ្វះធនធាន។ ការសិក្សាតូចៗមួយចំនួនបង្ហាញថា ពេលវេលាជាច្រើនដែលបានរៀបចំសម្រាប់បង្រៀនត្រូវបានបាត់បង់ដោយសារអវត្តមានរបស់គ្រូ និងសិស្សកង្វះខាតបន្ទប់រៀនកង្វះខាតសម្ភាររៀនសូត្រ និងវិន័យសាលាមិនល្អ។ ទោះបីជារយៈពេល ១០០ ម៉ោងក្នុងមួយឆ្នាំត្រូវទទួលបានការឯកភាពយ៉ាងទូលំទូលាយថា ជាពេលវេលាគ្រឹះសម្រាប់ការរៀន និងបង្រៀនក៏ដោយ ក៏មានប្រទេសតិចតួចប៉ុណ្ណោះបានទទួលជោគជ័យលើការប្រើប្រាស់ពេលវេលានេះ។ ការគ្រប់គ្រងសាលារៀនបានល្អ និងយុទ្ធសាស្ត្របង្រៀនមានប្រសិទ្ធភាពអាចជួយឲ្យសម្រេចនិន្នាការនេះ។

វិធីសាស្ត្រចិត្តគរុកោសល្យជួយសិស្សឲ្យរៀនបានល្អប្រសើរ

នៅក្នុងប្រទេសជាច្រើនរបៀប និងវិធីសាស្ត្របង្រៀនដែលគ្រូយកទៅប្រើជាទូទៅមិនបានជួយសិស្សឲ្យរៀនបានប្រសើរឡើយ។ អ្នកជំនាញអប់រំជាច្រើនឯកភាពថា គរុកោសល្យយកគ្រូជាគោលមជ្ឈមណ្ឌល ដោយឲ្យសិស្សមានមុខងារជាអ្នកទទួលសុទ្ធសាធពុំប្រសើរសម្រាប់ការរៀនសូត្ររបស់សិស្សឡើយ ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្រនេះត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងបន្ទប់រៀនយ៉ាងច្រើននៅអនុតំបន់សាហារ៉ាអាហ្វ្រិក និងកន្លែងផ្សេងៗទៀត។ កម្មវិធីសិក្សាសំខាន់ៗទាំងឡាយគេប្រទះឃើញនៅក្នុងតំបន់

6. http://www.ineesite.org

ទាំងអស់ជំរុញលើកទឹកចិត្តឲ្យប្រើគរុកោសល្យយកសិស្សជាគោលមជ្ឈមណ្ឌល វិធីរៀនសូត្រដោយការចូលរួម និងអភិវឌ្ឍន៍ជំនាញគិតវិភាគ និងជំនាញដោះស្រាយបញ្ហា។ ឧទាហរណ៍នៃកម្មវិធីទាំងនោះរួមមានកម្មវិធី Escula Nueva នៅប្រទេសកូឡុំប៊ី កម្មវិធីសាលា-សហគមន៍នៅប្រទេសអេហ្ស៊ីប កម្មវិធីគរុកោសល្យ Convergent នៅប្រទេសម៉ាលី និងសាលាជាច្រើនដែលគ្រប់គ្រងនិងដំណើរការដោយគណៈកម្មការអភិវឌ្ឍជនបទបង់ក្លាដែស។ ការប្រឹងប្រែងកែសម្រួលដើម្បីប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រថ្មីនេះបានក្លាយទៅជាផ្នែកតស៊ូមួយលើការកែលំអគរុកោសល្យនៅអនុតំបន់សាហារ៉ាអាហ្វ្រិក ប៉ុន្តែពុំទាន់មានការសន្និដ្ឋានលទ្ធផលនៅឡើយ ហើយមានការចំណាយខ្ពស់។

ទាក់ទងនឹងវិធីសាស្ត្របង្រៀនបែបប្រពៃណី "សរសេរ និងនិយាយ" និងវិធីសាស្ត្រ "បង្រៀនដោយការចូលរួម" មានអ្នកអប់រំជាច្រើននាក់គាំទ្រដល់ការបង្រៀនដោយមានរចនាសម្ព័ន្ធត្រឹមត្រូវ ពោលគឺការបង្រៀនដែលមានដាក់បញ្ចូលគ្នានូវការណែនាំផ្ទាល់ ការអនុវត្តដោយមានការណែនាំជាមុន និងការរៀនដោយម្ចាស់ការ។ ជាធម្មតា គ្រូបង្ហាញខ្លឹមសារមេរៀនមួយចំនួន (ដោយធ្វើយ៉ាងណាឲ្យសិស្សយល់ពីខ្លឹមសារមេរៀននោះសិន) ហើយបំផុសឲ្យសិស្សរៀនស្វែងយល់។ ភស្តុតាងជាច្រើនបង្ហាញថា ការបង្រៀនដោយមានរចនាសម្ព័ន្ធនេះទទួលបានលទ្ធផលប្រសើរជាងវិធីសាស្ត្របង្រៀនដោយការចូលរួមសម្រាប់កុមារដែលមានស្ថានភាពលំបាក កុមារដែលមានការលំបាកក្នុងការរៀនសូត្រ និងកុមាររៀនក្នុងថ្នាក់ដែលមានសិស្សច្រើន។ វិធីនេះក៏នៅតែអាចបង្កើតឲ្យមានបរិយាកាសរៀនសូត្រយកសិស្សជាគោលមជ្ឈមណ្ឌលដែរ ពោលគឺសិស្សនៅតែមានឱកាសស្រាវជ្រាវ និងស្វែងយល់ដោយខ្លួនឯង។

តំបន់ដាច់ស្រយាលអាចត្រូវការវិធីសាស្ត្រអប់រំពិសេស ដូចជាកម្មវិធីរៀនពីចម្ងាយ ថ្នាក់រៀនចល័ត និងការបង្រៀនដោយមានថ្នាក់ចំរុះ។ កម្មវិធីសិក្សាទៀតសោតត្រូវតែកែសម្រួលទៅតាមស្ថានភាពជាក់ស្តែង ហើយគ្រូបង្រៀនគួរទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលដើម្បីបង្កើតវិធីសាស្ត្រគរុកោសល្យសមស្រប ដូចជាការរៀនសូត្រជាមួយមិត្តភក្តិ ការសិក្សាជាក្រុម និងការសិក្សាដោយខ្លួនឯង។

គោលនយោបាយភាសា

ប្រជាជនប្រមាណ ១,៣ លាននាក់ ដែលត្រូវជា ២០% នៃប្រជាជនពិភពលោក មាន "ភាសាក្នុងស្រុក" ជាភាសាកំណើត។ នៅក្នុងករណីជាច្រើនការជ្រើសរើសភាសាសម្រាប់ប្រើនៅក្នុងសាលារៀនគឺមានសារៈសំខាន់បំផុតសម្រាប់ជួយលើកកំពស់គុណភាពនៃការបង្រៀន និងរៀន។ ភស្តុតាងស្រាវជ្រាវបង្ហាញថា ការចាប់ផ្តើមបង្រៀនដោយប្រើភាសាកំណើតរបស់អ្នករៀនជួយលើកកំពស់លទ្ធផលនៃការរៀនសូត្រ ចំណាយតិច កាត់បន្ថយអត្រាត្រួតថ្នាក់ និងអត្រាបោះបង់ចោលសាលា។ វិធីសាស្ត្រគំរូដែលទទួលបានជោគជ័យបំផុតនោះគឺថា បន្ទាប់ពីបានចំណាយពេលសិក្សាដំបូងនៅសាលាជាច្រើនឆ្នាំរួចមក គួរបញ្ចូលភាសាទីពីរ ជាបណ្តើរៗ។ ប្រទេសហ្សាមប៊ីបានបង្កើតវិធីសាស្ត្រគំរូទ្វេភាសា ហើយពេលនេះបានប្រកាន់ភ្ជាប់យ៉ាងហ្មត់ចត់ក្នុងការកែទម្រង់អប់រំដើម្បីលើកកំពស់គុណភាព។ ប្រទេសប៉ាពួរញូហ្គីនេប្រើប្រាស់ជាង ៤៣៤ ភាសាសម្រាប់បង្រៀននៅថ្នាក់ដំបូងៗក្នុងចំណោមភាសាចំរុះរបស់ប្រជាជនប្រមាណ ៨៣០ ភាសា។ របៀបវារៈកែទម្រង់វិស័យអប់រំឆ្នាំ ១៩៩៥ បាន ប្រែក្លាយភាសានិយាយទៅជាភាសាសម្រាប់បង្រៀននៅឆ្នាំទី ១ និងទី ២ ហើយភាសាអង់គ្លេសត្រូវបញ្ចូលនៅចុងឆ្នាំទី៣។ ការបង្រៀនដោយប្រើប្រាស់ភាសាផ្សេងៗ គ្នាគឺជាជម្រើសគោលនយោបាយមួយដែលមានឥទ្ធិពលទៅលើកម្មវិធីសិក្សាខ្លឹមសារនៃមុខវិជ្ជា និងវិធីសាស្ត្រចិត្តគរុកោសល្យ។ តុល្យភាពភាសាចាំបាច់ត្រូវធ្វើឡើងរវាងភាសាដែលជួយឲ្យអ្នករៀនប្រើប្រាស់ភាសាក្នុងស្រុកសម្រាប់ការរៀនសូត្រ និងធ្វើយ៉ាងណាឲ្យសិស្សទាំងនោះមានលទ្ធភាពប្រើប្រាស់ភាសាសកលលោកបាន។

> ភស្តុតាងបង្ហាញថា ការចាប់ផ្តើមបង្រៀនដោយប្រើភាសាកំណើតរបស់អ្នករៀនជួយលើកកំពស់ លទ្ធផលនៃការរៀនសូត្រ ចំណាយតិច កាត់បន្ថយអត្រាត្រួតថ្នាក់ និងអត្រាបោះបង់ចោលការសិក្សា

រៀនសូត្រពីការវាយតម្លៃ

ការវាយតម្លៃទៀងទាត់យកជាការបាន និងទាន់ពេលវេលាគឺជាកត្តាគន្លឹះក្នុងការលើកកំពស់លទ្ធផលនៃការរៀនសូត្រ។ នៅតាមបន្ទប់រៀនការវាយតម្លៃអាចបែងចែកជាការវាយតម្លៃសរុប (វាយតម្លៃលទ្ធផលតាមរយៈតេស្តដែលមានការរៀបចំទុកជាមុន) ឬការវាយតម្លៃតាមដានការរីកចម្រើន (វិភាគអំពីរបៀបដែលសិស្សម្នាក់ៗសិក្សារៀនសូត្រតាមរយៈការសង្កេត)។ គោលដៅនៃការវាយតម្លៃនេះគឺដើម្បីរកគំនិតឆ្លុះបញ្ចាំងសម្រាប់ផ្តល់ឲ្យសិស្សវិញ និងដើម្បីលើកកំពស់សកម្មភាពបង្រៀន និងរៀនសូត្រ។ ប្រទេសមួយចំនួន (ដូចជាប្រទេសហ្គាណា អាមេរិកខាងត្បូង និងស្រីលង្កា) បានជ្រើសរើសយកការវាយតម្លៃតាមដានការរីកចម្រើនធ្វើជាផ្នែកបំពេញបន្ថែមទៅលើការប្រលងផ្លូវការ។ នៅក្នុងប្រទេសជាច្រើន កាលៈទេសៈនៅមូលដ្ឋានបង្កឧបសគ្គដល់ការពង្រីកការវាយតម្លៃឲ្យបានទូលំទូលាយ ដូចជា តម្រូវការឲ្យមានធនធានគ្រប់គ្រាន់ការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូបង្រៀន លើបច្ចេកទេសវាយតម្លៃ និងចំនួនសិស្សក្នុងថ្នាក់រៀនតិច។

ធនធានដែលជួយដល់ការបង្រៀន និងរៀនឲ្យបានល្អ

គោលនយោបាយសៀវភៅសិក្សាថ្នាក់ជាតិ

សៀវភៅសិក្សាពិតជាជួយសម្រួលដល់ការកែប្រែគុណភាពនៃការបង្រៀន និងរៀនរបស់សិស្សផងដែរ ប៉ុន្តែការស្រាវជ្រាវត្រូវបានធ្វើឡើងតិចតួចក្នុងអំឡុងពេលកន្លងទៅ។ កង្វះសៀវភៅសិក្សាអាចបណ្តាលមកពីប្រព័ន្ធនៃការបែងចែកពុំមានប្រសិទ្ធភាព ការអនុវត្តមិនត្រឹមត្រូវ ឬអំពើពុករលួយ។ ការសិក្សាក្នុងប្រទេសហ្សាមប៊ី (ឆ្នាំ២០០០) រកឃើញថា សៀវភៅតិចជាង ១០% ត្រូវបានយកទៅប្រើប្រាស់ក្នុងបន្ទប់រៀន។ ការកែទម្រង់ទីផ្សារសៀវភៅសិក្សាបានធ្វើឲ្យមានសៀវភៅសិក្សាសម្បូរបែបសម្រាប់សិស្ស និងមានតម្លៃថោកនៅក្នុងប្រទេសជាច្រើន។ នៅក្នុងប្រទេសយូហ្គាន់ដា តម្លៃសៀវភៅសិក្សាបានចុះថ្លៃ ចំនួន ៥០% ដោយសារលទ្ធផលនៃការបែកចាយបានល្អ។ នៅក្នុងប្រទេសផ្សេងៗទៀត (ដូចជាសហព័ន្ធរុស្ស៊ី) ទីផ្សារទូលំទូលាយបានលក់សៀវភៅនៅក្នុងតំបន់មួយច្រើនជាងតំបន់មួយទៀត។ ការផលិតសៀវភៅសិក្សាឲ្យមានសមធម៌ ដោយរួមបញ្ចូលទាំងការលើកកំពស់ការបោះពុម្ពសៀវភៅនៅតាមតំបន់ទាមទារឲ្យមានកិច្ចសម្របសម្រួលខ្លាំងក្លាពីរដ្ឋាភិបាល ជាពិសេសតាមរយៈស្ថាប័នជំនាញថ្នាក់ជាតិ និងដោយមានការចូលរួមពីក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ផ្នែកឯកជន និងសង្គមស៊ីវិល ក៏ដូចជាអនុវត្ត ឬបង្កើតគោលនយោបាយថ្នាក់ជាតិស្តីពីសៀវភៅសិក្សា។ ការគាំទ្រខ្លាំងក្លាពីគោលនយោបាយជាតិធ្វើឲ្យរដ្ឋាភិបាលប្រទេសប្រេស៊ីលអាចផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅសិក្សាសម្រាប់ដាក់បណ្ណាល័យនៅស្ទើរតែគ្រប់សាលាបឋមសិក្សាទាំងអស់តាមរយៈកម្មវិធីបណ្ណាល័យសៀវភៅសិក្សាថ្នាក់ជាតិ។

បរិយាកាសរៀនសូត្រប្រកបដោយសុវត្ថិភាព និងទាក់ទាញអារម្មណ៍

ដើម្បីសម្រេចសកលកម្មអប់រំបឋមសិក្សាតម្រូវឲ្យប្រទេសនានាមានការរៀបចំតុបតែង និងកសាងបន្ទប់រៀន ដែលពុំធ្លាប់មានពីមុនមក។ សាលាត្រូវរៀបចំបង្កលក្ខណៈងាយស្រួលដល់សិស្សពិការ និងមានអគារ ឬបន្ទប់រៀនដើម្បីធានាឲ្យមានបរិយាកាសរៀនសូត្រប្រកបដោយផាសុកភាព។ ទឹកស្អាត និងអនាម័យគ្រប់គ្រាន់ គឺជាកត្តាដ៏សំខាន់។ នៅអនុតំបន់សាហារ៉ាអាហ្វ្រិក រហូតមកដល់ពេលថ្មីៗ

សង្ខេប

គម្រោងសាងសង់សាលារៀនកំរមានបញ្ចូលបង្គន់អនាម័យ ឬប្រព័ន្ធទឹកស្អាតណាស់។ ឧទាហរណ៍ នៅប្រទេសម៉ូរីតានី និងប្រទេសឆាដ ការបញ្ចូលបង្គន់អនាម័យ និងប្រពន្ធ័ទឹកទៅក្នុងគម្រោងសាងសង់សាលាបឋមសិក្សាបានកើតមានពីឆ្នាំ ២០០១-២០០២ ប៉ុណ្ណោះ។ ការថែទាំបង្គន់អនាម័យ និងប្រព័ន្ធទឹកគឺជាវិធានការដែលមានការចំណាយតិច ប៉ុន្តែជួយលើកកំពស់ជីវិត និងគុណភាពអគារសិក្សា។ តែទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏ការថែទាំជាញឹកញាប់ត្រូវបានគេមើលរំលងនៅក្នុងគម្រោងជំនួយ និងថវិការដ្ឋា ផ្ទុយទៅវិញ ការទទួលខុសត្រូវគឺជាបន្ទុករបស់សហគមន៍ដែលអាចខ្វះធនធានសម្រាប់ការថែទាំជាមូលដ្ឋាន។

គ្រូបង្រៀន : ការវិនិយោគដ៏សំខាន់

ការធ្វើវិនិយោគលើគ្រូបង្រៀនដែលជាមនុស្សដ៏សំខាន់ក្នុងការកែទម្រង់វិស័យអប់រំដើម្បីលើកកំពស់គុណភាព គឺជាផ្នែកដ៏សំខាន់បំផុតនៅក្នុងថវិការដ្ឋ។ វិធីសាស្ត្រលើកកំពស់ការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀន ការបណ្តុះបណ្តាល និង លក្ខខណ្ឌការងាររបស់គ្រូបង្រៀនគឺជាបញ្ហានយោបាយដ៏សំខាន់។

ការបណ្តុះបណ្តាលដែលត្រូវគិតគូរឡើងវិញ

ដើម្បីទាក់ទាញឲ្យមានបេក្ខជនគ្រូបង្រៀនទាំងក្នុងប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ និងប្រទេសអភិវឌ្ឍបានបញ្ចុះស្តង់ដាសម្រាប់ជ្រើសរើសគ្រូឲ្យចូលរៀនក្នុងវគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ។ ទោះបីជាជម្រើសនោះគួរតែត្រូវបានធ្វើឡើងដោយយកចិត្តទុកដាក់ក៏ដោយ ក៏នៅមានវិធីផ្សេងៗដែលមានលក្ខណៈបត់បែន និងទន់ភ្លន់សម្រាប់បញ្ចូលគ្រូទៅក្នុងវិជ្ជាជីវៈបង្រៀនបានដែរ។ ឧទាហរណ៍ ទេពកោសល្យ និង ចំណង់ចំណូលចិត្តគួរចាត់ទុកថាមានតម្លៃដូចគ្នាទៅនឹងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធមួយចំនួនផងដែរ។

តាមវិធីសាស្ត្រគំរូដ៏សំខាន់នៃការបណ្តុះបណ្តាលដំបូងៗ ការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធត្រូវធ្វើឡើងពីឆ្នាំដំបូងរហូតដល់ឆ្នាំទី ៥ ដែលរយៈពេលនៃការបណ្តុះបណ្តាលជាក់ស្តែងអាចខ្លី ឬវែង ហើយជាញឹកញាប់មានការចំណាយច្រើន។ វិធីសាស្ត្រគំរូដែលទាក់ទងទៅនឹងផ្នែកអនុវត្តជាក់ស្តែងរយៈពេលវែងតម្រូវឲ្យមានសាលារៀនគ្រប់គ្រាន់ដែលមានសមត្ថភាពបណ្តុះបណ្តាលគ្រូបង្រៀន។ នៅប្រទេសគុយបា ការបណ្តុះបណ្តាលមុនពេលចូលបង្រៀនទាំងអស់ គឺធ្វើឡើងនៅតាមសាលារៀន។ ពេលខ្លះការបណ្តុះបណ្តាលដោយយកសាលាធ្វើជាមូលដ្ឋានអាចដាក់បញ្ចូលការរៀនសូត្រពីចម្ងាយ ប្រសិនបើសិក្ខាកាមគ្រូបង្រៀនទាំងនោះទទួលបានសម្ភាររៀនសូត្រ និងការគាំទ្រគ្រប់គ្រាន់។ កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលនានាធ្វើការប៉ាន់ស្មានមិនបានត្រឹមត្រូវអំពីរយៈពេលដែលសិក្ខាកាមគ្រូត្រូវការដើម្បីយល់ដឹងឲ្យបានច្បាស់អំពីមុខវិជ្ជាដែលត្រូវយកទៅបង្រៀន។ សិក្ខាកាមគ្រូបង្រៀន ជាញឹកញាប់ ពុំបានស្វែងយល់ពីការពិតប្រចាំថ្ងៃនៅក្នុងសាលារៀនទេ។

អ្នកបង្កើតគោលនយោបាយនៅក្នុងប្រទេសនានាអាចពិចារណាពីតុល្យភាពរវាងការបណ្តុះបណ្តាលដំបូង និងការបណ្តុះបណ្តាលក្នុងពេលបំពេញការងារ។ គ្រូបង្រៀនដែលទើបតែបញ្ចប់ការបណ្តុះបណ្តាលតម្រូវឲ្យមានការគាំទ្រខ្លាំងក្លាជាពិសេស ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបង្រៀនឆ្នាំដំបូង។ ទម្រង់វិនិយោគមានទំនោរទៅរកការបណ្តុះបណ្តាលគឺមានផលប្រយោជន៍ច្រើន។ ការគាំទ្របន្តឲ្យបានល្អ វិជ្ជាជីវៈគ្រូបង្រៀនគឺជារចនាសម្ព័ន្ធលើកទឹកចិត្ត ដែលធ្វើឲ្យគ្រូបង្រៀនមើលឃើញផលប្រយោជន៍លើការលើកកំពស់ការបង្រៀន ហើយជំរុញសាលាឲ្យគិតថាការលើកកំពស់ការរៀនសូត្រឲ្យល្អប្រសើរគឺជាមូលដ្ឋាននៃចក្ខុវិស័យអប់រំ។

ការរកចំណូលថយចុះ

នៅក្នុងប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍមួយចំនួន ការរកប្រាក់ចំណូលរបស់គ្រូបង្រៀនមានកំរិតទាបខ្លាំងរហូតដល់មិនអាចមានកំរិតជីវភាពសមរម្យ (មើលក្នុងប្រអប់)។

ប្រទេសសេរ៉ាឡេអូន : គ្រូបង្រៀនបឋមសិក្សាប្រឈមមុខនឹងការខ្វះខាតគ្រប់យ៉ាង

នៅពេលបញ្ចប់សង្គ្រាមស៊ីវិលអស់ ១១ ឆ្នាំក្នុងប្រទេសសេរ៉ាឡេអូននៅឆ្នាំ ២០០១ ថ្លៃចំណាយសម្រាប់ការអប់រំត្រូវលុបចោល ហើយអាហារតាមសាលាត្រូវបានផ្តល់ជាទូទៅ ជាហេតុធ្វើឲ្យការចុះឈ្មោះចូលរៀននៅបឋមសិក្សាកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំង។ ការចុះឈ្មោះចូលរៀនបានកើនឡើង ៣ ដង ក្នុងរយៈពេលតិចជាង ៤ ឆ្នាំ។ មួយថ្នាក់មានសិស្សជាង ៧០ នាក់។ គ្រូបង្រៀនបឋមសិក្សាជាង ២០% នៅសាលារដ្ឋពុំមានឈ្មោះក្នុងបញ្ជីទទួលប្រាក់កម្រៃពីរដ្ឋ។ គ្រូភាគច្រើនជាគ្រូស្ម័គ្រចិត្តដោយទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈបន្តិចបន្តួច ឬពុំបានទទួលសោះ។ គ្រូមួយចំនួនទទួលប្រាក់ឧបត្ថម្ភពីសហគមន៍។ ប្រាក់ខែគ្រូបឋមសិក្សារបស់រដ្ឋនៅចុងឆ្នាំ ២០០៣ ជាមធ្យមបានប្រហែល ៥០ ដុល្លាអាមេរិក។ តាមពិត ប្រាក់ខែគ្រូបានធ្លាក់ចុះច្រើនជាងពាក់កណ្តាលចាប់តាំងពីពាក់កណ្តាលទសវត្សរ៍ ១៩៩០។ គ្រូភាគច្រើនមានបន្ទុកចិញ្ចឹមសមាជិកគ្រួសារពី ៤ ទៅ ៥ នាក់ ជាមួយនឹងប្រាក់ចំណូលតិចជាង ២ ដុល្លាក្នុងមួយថ្ងៃ។ ការបើកប្រាក់ខែជាញឹកញាប់យឺត។ គ្រូនៅទីក្រុងអាចរកប្រាក់ចំណូលបន្ថែមតាមរយៈការបង្រៀនឯកជន។ គ្រូមួយចំនួនមិនបង្រៀនសិស្សតាមកម្មវិធីឲ្យបានពេញលេញទេ ផ្ទុយទៅវិញបង្ខំសិស្សឲ្យចូលរៀនឯកជន។ គ្រូនៅជនបទជាធម្មតាលក់នំ និងស្ករគ្រាប់ឲ្យសិស្សនៅពេលសំរាក។ ទោះជាសីលធម៌គ្រូធ្លាក់ចុះក្តី គ្រូធ្លាប់អវត្តមាន ២០% នៅចុងឆ្នាំ ២០០១ ហាក់ដូចជាធ្លាក់ចុះបន្តិច។

ក្នុងរយៈពេលកន្លងទៅនេះ ប្រាក់ចំណូល របស់គ្រូបានធ្លាក់ចុះ។ នៅក្នុងប្រទេស កំពុងអភិវឌ្ឍប្រាក់ខែគ្រូបឋមសិក្សាជាមធ្យមភាគនៅឆ្នាំ ១៩៧៥ គឺច្រើនជាង ៦ ដងនៃផលិតផលក្នុងស្រុកសរុបរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំ ២០០០ អត្រានេះត្រូវធ្លាក់ចុះស្ទើរតែពាក់កណ្តាល។ និន្នាការនេះត្រូវបានកត់សំគាល់ឃើញជាពិសេសនៅអាហ្វ្រិកនិយាយភាសាបារាំង ដែលនៅទីនោះអត្រានេះបានធ្លាក់ចុះរហូតដល់ ១/៣ (មើលតារាង ៤.១)។

នៅក្នុងប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍជាច្រើន ប្រាក់ខែគ្រូទិចតួចមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ជីវភាពសមរម្យទេ

នៅប្រទេសដែលមានចំណូលមធ្យម និងចំណូលខ្ពស់មួយចំនួន គ្រូបង្រៀនក្លាយជាក្រុមអ្នកមានរហូតដល់ទស្សវត្សរ៍ ១៩៩០ ចំណែកគ្រូបង្រៀននៅប្រទេសដែលមានប្រាក់ចំណូលទាបមួយចំនួន ប្រាក់ចំណូលពិតរបស់គ្រូបង្រៀនត្រូវធ្លាក់ចុះប្រមាណ ២០%។ នៅប្រទេសជាច្រើននៅអាហ្រិច ប្រាក់ចំណូលរបស់គ្រូបង្រៀនក្នុងឆ្នាំ ២០០០ ទទួលបានតិចជាងកាលពីអំលុងឆ្នាំ ១៩៧០។

តារាង ៤.១ : ផលធៀបប្រាក់ខែគ្រូបឋមសិក្សា និងផលិតផលជាតិសរុបតាមតំបន់ ១៩៧៥–២០០០ (ប្រទេសមានប្រាក់ចំណូលក្រោម ២០០០ ដុល្លាអាមេរិក ១៩៩៣)

	១៩៧៥	១៩៨៥	១៩៩២	២០០០
ប្រទេសដែលមានប្រាក់ចំណូលក្រោម២០០០ ដុល្លាក្នុងមួយឆ្នាំ	៦.៦	៤.៦	៤.៣	៣.៧
អាហ្វ្រិ	៨.៦	៦.៣	៦.០	៤.៤
និយាយភាសាអង់គ្លេស	៤.៤	៣.៥	៣.៦	៤.២
និយាយភាសាបារាំង	១១.៥	៨.០	៦.៣	៤.៨
និយាយភាសាសាហែល	១៧.៦	១១.៨	៨.២	៦.៤
អាស៊ី	៣.៧	២.៧	២.៥	២.៩
អាមេរិកឡាទីន	២.៧	២.៩	២.៣	២.៣
មជ្ឈឹមបូព៌ា និងអាហ្វ្រិកខាងជើង	៥.៦	២.៨	៣.៣	៣.៣

ប្រភព : អានជំពូក ៤ របាយការណ៍អប់រំសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា

ដំណើរវេន្តោះទៅកាត់បន្ថយកំរិតមធ្យមភាគនៃចំណូលរបស់គ្រូបង្រៀនបង្កការលំបាក ហើយប៉ះពាល់ដល់គុណភាពអប់រំធ្ងន់ធ្ងរ។ បន្ទុកនៃការចំណាយលើប្រាក់ខែអាចកាត់បន្ថយបានបន្តិចបន្តួចតាមរយៈវិធានការផ្សេងៗ ដូចជា ពង្រីកថ្នាក់ឲ្យធំ (បើអាចធ្វើបាន) បង្រៀនកំរិតចំរុះ និងការបង្រៀនដោយការមានការផ្លាស់ប្តូរ ប្រសិនអាចអនុវត្តដោយយកចិត្តទុកដាក់ទៅតាមកាលៈទេសៈសមស្រប។

ការទាក់ទាញគ្រូបង្រៀន

ដើម្បីសម្រេចសកលកម្មអប់រំបឋមសិក្សាតម្រូវឲ្យមានគ្រូបន្ថែមច្រើននាក់។ អត្រាផលធៀបសិស្ស និងគ្រូ (៦០:១) ឬច្រើនជាងនេះត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងប្រទេសជាច្រើន ដែលការចុះឈ្មោះចូលរៀនមានការកើនឡើងនៅពេលថ្មីៗនេះ។ ប្រទេសមួយចំនួននៅអាហ្វ្រិក និងអាស៊ីជ្រើសរើសគ្រូបំរុងជាប់កិច្ចសន្យារយៈពេលខ្លី ហើយគ្រូទាំងនោះទទួលបានប្រាក់ខែ និងកម្រៃផ្សេងៗតិចជាងសមភាគីគ្រូបង្រៀនអាជីព។ រដ្ឋាភិបាលកំពុងប្រឈមមុខនឹងការលំបាកលើការទ្រទ្រង់គ្រូទាំងនោះដោយមិនបានពង្រឹងលក្ខខណ្ឌសេវាកម្មរបស់គ្រូអាជីពឡើយ។

គួររៀបចំឲ្យមានជំនួយលើកទឹកចិត្តដល់គ្រូធ្វើដូចនេះ សាលាតាមជនបទដាច់ស្រយាលនឹងមានគ្រូដែលមានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់

តម្រូវការក្របខណ្ឌការងារថ្នាក់ជាតិដែលមានការកំណត់ច្បាស់លាស់ដើម្បីធានាថា សាលាទាំងអស់មានបុគ្គលិកបំរើការងារគ្រប់គ្រាន់។ ការបញ្ជូនគ្រូទៅបង្រៀននៅសាលាជនបទ ដែលគ្រូទាំងនោះមិនអាចប្រើប្រាស់ភាសាមូលដ្ឋានច្បាស់លាស់អាចនាំឲ្យប៉ះពាល់ដល់គុណភាពនៃការអប់រំ។ ត្រូវការឲ្យមានការលើកចិត្ត (ដូចជា ឱកាសសម្រាប់ការរៀនសូត្របន្ថែម ជួយកន្លែងស្នាក់នៅ) ដើម្បីបំរើការងារនៅតាមទីកន្លែងដាច់ស្រយាលដើម្បីធានាថា សាលាទាំងអស់មានគ្រូបង្រៀនដែលមានកំរិតវប្បធម៌ខ្ពស់។

សាលាល្អ

គំនិតកែលំអសាលារៀនទាំងស្រុងដែលមានលក្ខណៈខុសគ្នាពីការពង្រឹងធនធាន ឬដំណើរការ សាលានីមួយៗបានទទួលការ គាំទ្រនៅទូទាំងសកលលោក។ គំនិតនោះបង្ហាញពីការចាប់អារម្មណ៍ តាមក្របខ័ណ្ឌផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមក ដូចជា *ការលើកកំពស់សាលា ការអភិវឌ្ឍសាលាទាំងមូល និងសាលាដែលសិស្សចូលចិត្ត*។ គំរូដូច្នេះ ជាញឹកញាប់ហាក់បីបង្ហាញពីការផ្តល់ស្វយ័ភាពច្រើនឡើងដល់សាលារៀន។ ការអះអាងគំនិតស្វ័យភាពនេះគឺថា សិទ្ធិសេរីភាពច្រើនអាចជួយផ្តល់អំណាចដល់គ្រូបង្រៀនកាត់បន្ថយរបៀបធ្វើការបែប

រៀននៅសំយ៉ាបសាលានៅប្រទេសប៉ាគីស្ថាន

ការិយាធិបតេយ្យ និងអំណាចនៃការធ្វើសេចក្តីសម្រេច។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយរហូតមកដល់ពេលនេះពុំទាន់មានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់អំពីឥទ្ធិពលនៃសាលាស្វយ័តទៅលើលទ្ធផលនៃការអប់រំនៅឡើយ។ កិច្ចព្រមព្រៀងរួមមួយបញ្ជាក់ថា លក្ខខណ្ឌមួយចំនួនត្រូវការបង្កើតឲ្យមានជាចាំបាច់ ប្រសិនបើត្រូវការលើកកំពស់គុណភាពអប់រំក្នុងសាលាស្វយ័ត។ លក្ខខណ្ឌទាំងនោះតម្រូវឲ្យមានយុទ្ធសាស្ត្ររដ្ឋាភិបាលកណ្តាលប្រកបដោយការគាំទ្រ និងច្បាស់លាស់ដើម្បីពង្រឹងសមត្ថភាព និងផ្តល់ការគាំទ្រផ្នែកវិជ្ជាជីវៈបង្រៀនដល់សាលា និងធានាឲ្យមានតម្លាភាព។ កត្តាជាគន្លឹះផ្សេងៗទៀតមាន រចនាសម្ព័ន្ធត្រួតពិនិត្យតាមដាន និងធានាថាសាលាទាំងនោះទទួលបានព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់ទាក់ទងនឹងសកម្មភាពអនុវត្ត។

អ្នកដឹកនាំគ្រូបង្រៀនគឺជាមនុស្សដ៏សំខាន់សម្រាប់ជំរុញកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងនេះមានន័យថាចរិតនៃ ការដឹកនាំរបស់គេអាចមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងក្លាលើគុណភាពនៃការអប់រំ។ នៅក្នុងប្រទេសអភិវឌ្ឍ មានស្ថានប័នជំនាញសម្រាប់ដុសខាត់ជំនាញដឹកនាំសាលា។ ការនេះកម្រកើតមាននៅក្នុងប្រទេសដែលមានប្រាក់ចំណូលទាបណាស់ ផ្ទុយទៅវិញ នៅក្នុងប្រទេសទាំងនោះ ការតែងតាំងគ្រូឲ្យទៅជាអ្នកដឹកនាំពុំបានផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលថែមទៀតអ្វីឡើយ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏និន្នាការទៅរកស្វ័យភាពទូលំទូលាយគឺមានន័យថា អ្នកដឹកនាំសាលាគួរមានតួនាទីគ្រប់គ្រងថ្មី និងស្មុគស្មាញជាងមុន។ អាហ្វ្រិកខាងត្បូងកំពុងបង្កើតគោលនយោបាយមួយស្តីពីការពង្រឹងថ្នាក់ដឹកនាំសាលា ហើយកម្មវិធីគ្រប់គ្រងសាលាបឋមសិក្សានៅប្រទេសកេនយ៉ា (PRISM) ក៏អភិវឌ្ឍជំនាញដល់គ្រូចំនួន ១៦៧០០ នាក់។ នៅក្នុងការកែទម្រង់ណាមួយសំដៅលើស្វ័យភាពទូលំទូលាយចាំបាច់ត្រូវកំណត់ការទទួលខុសត្រូវឲ្យបានច្បាស់លាស់។ ប្រសិនបើគ្មានគោលនយោបាយថ្នាក់ជាតិដ៏មានប្រសិទ្ធភាពទេ លទ្ធភាពនៃការអនុវត្តការងារខុសគ្នាពីសាលាមួយទៅសាលាមួយទៀតនឹងអាចកើតមានឡើងជាមិនខាន។

នៅក្នុងប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍជាច្រើន ស្ថាប័នអប់រំចាំបាច់ត្រូវសម្រេចចិត្តដ៏លំបាកអំពីវិធីដើម្បីប្រើប្រាស់ធនធានដ៏កម្រឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ជាពិសេសនៅក្នុងប្រទេសដែលអត្រាសិស្សចុះឈ្មោះចូលរៀននៅសាលាបឋមសិក្សាមានការកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័យ ប៉ុន្តែពុំមានការផ្តល់មូលនិធិថ្មីបន្ថែម។ ការផ្តល់ការអប់រំតាមរយៈកម្មវិធីផ្លាស់ប្តូរម៉ោងរៀនគឺជាជម្រើសមួយដែលអាចលើកកំពស់ការផ្គត់ផ្គង់ទីកន្លែងរៀនសូត្រ និងប្រើប្រាស់ធនធានដែលមានស្រាប់ ដូចជា អគារសិក្សា សម្ភារផ្សេងៗ សៀវភៅ និងគ្រូបង្រៀន។ ការធ្វើដូច្នេះនឹងដាក់សម្ពាធធ្ងន់ធ្ងរទៅលើអ្នកដឹកនាំសាលា ហើយអាចធ្វើឲ្យគុណភាពអប់រំធ្លាក់ចុះ។ ការផ្តល់ការអប់រំតាមរយៈកម្មវិធីផ្លាស់ប្តូរម៉ោងរៀនសូត្រត្រូវការចាំបាច់នូវការរៀបចំ កម្មវិធីឲ្យបានល្អិតល្អន់ និងមានរចនាសម្ព័ន្ធគ្រប់គ្រងសមស្រប។

ការឧបត្ថម្ភគាំទ្រសាលារៀន ត្រូវមានក្នុងគោលនយោបាយ

លទ្ធភាពទទួលចំណេះដឹងអំពីសកម្មភាពនានាដែលអាចអនុវត្តបានដើម្បីលើកកំពស់គុណភាពអប់រំ អាចធ្វើឲ្យមានការប្រែប្រួលគួរជាទីកត់សំគាល់។ អ្នកជាប់ពាក់ព័ន្ធ និងស្ថាប័ននានាដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការបង្កើត និងចែករំលែកចំណេះដឹងដូចនោះអាចបង្កើតហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធចំណេះដឹងថ្នាក់ជាតិបាន។ ដើម្បីលើកកំពស់ទំនាក់ទំនងនៃការស្រាវជ្រាវអំពីការអប់រំរវាងប្រទេសមួយចំនួន ដូចជា អាហ្វ្រិកខាងត្បូង និងប្រទេសតង់ហ្សានីបានបង្កើតឲ្យមានស្ថាប័នដែលមានការចូលរួមពីអ្នកធ្វើគោលនយោបាយ គ្រូបង្រៀន បណ្ឌិតសភា និងតំណាងរបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល និងភ្នាក់ងារផ្តល់ជំនួយទាំងឡាយ។ ការសិក្សាស្រាវជ្រាវ

អំពីសកម្មភាពការងារក៏អាចជួយកាត់បន្ថយគម្លាតរវាងទ្រឹស្តី និងការអនុវត្តជាក់ស្តែង និងនាំទៅរកដំណោះស្រាយតាមវិធីសាស្ត្រមូលដ្ឋាន។ ប្រទេសជាច្រើនបានដាក់បញ្ចូលគ្នានូវស្ថាប័នវិជ្ជាជីវៈ និងស្ថាប័នទីប្រឹក្សាដើម្បីជួយសាលារៀន។ ស្ថាប័នទាំងនោះរួមមាន មជ្ឈមណ្ឌលធនធានគ្រូបង្រៀនដែលមានតួនាទីផ្តល់ធនធានសម្រាប់បង្រៀន និងលើកកំពស់ការចែករំលែកគំនិតល្អផ្សេងៗក្នុងចំណោមគ្រូបង្រៀន អ្នកផ្តល់ការអប់រំ និងអ្នកបង្កើតគោលនយោបាយ។ វិនិយោគលើ បណ្តាញការងារ និងកម្មវិធីកែប្រែដែលបានរៀបចំឡើងសម្រាប់បង្កើតនិងចែក រំលែកចំណេះដឹងអំពីការអប់រំអាចទទួលបានលទ្ធផលយ៉ាងប្រសើរតាមរយៈការជួយសាលាឲ្យរៀនសូត្រពីគ្នាទៅវិញទៅមក និងប្រើប្រាស់ឲ្យអស់លទ្ធភាពនូវធនធានដែលមានតិចតួច។ វិនិយោគនេះអាចជួយបង្កើតវប្បធម៌នៃការលើកកំពស់គុណភាពដោយឈរលើមូលដ្ឋានចំណេះដឹង និង ភស្តុតាងពាក់ព័ន្ធ។

នយោបាយកែទម្រង់

ការកែប្រែ ឬកែទម្រង់គោលនយោបាយអប់រំណាមួយមានទំនាក់ទំនងនឹងការចំណាយ ប៉ុន្តែការដោះស្រាយលើការចំណាយនោះអាចធ្វើទៅបាន បន្ទាប់ពីមានការឯកភាពគ្នានៅថ្នាក់ជាតិអំពីគុណភាពនៃការអប់រំ។ បន្ទាប់ពីបានបំពេញតម្រូវការគោលនយោបាយនេះរួចហើយ គួរកំណត់ផ្នែកជាអាទិភាពដោយផ្អែកលើវិធីសាស្ត្រទូលំទូលាយមួយ។ ការកែទម្រង់អប់រំប្រកបដោយជោគជ័យអាចសម្រេចទៅបានក្នុងបរិបទនយោបាយទូលំទូលាយ និងក្នុងសង្គមដែលមានកំរិតទ្រព្យធនខុសៗគ្នា។ នៅក្នុងចំណោមបញ្ហានានា ដែលមានឥទ្ធិពលផ្ទាល់ទៅលើថាតើការកែទម្រង់ដែលបានរៀបចំឡើងសម្រាប់លើកកំពស់គុណភាពអប់រំនឹងធ្វើឲ្យមានភាពខុសប្លែកឬ យ៉ាងណានោះ កត្តាបីយ៉ាងដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងពិសេសគឺ ការបង្កើតដៃគូការងារជាមួយគ្រូបង្រៀន និងភាគីពាក់ព័ន្ធ ការពង្រឹងការទទួលខុសត្រូវ និងការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើពុករលួយ។

ការកែទម្រង់អប់រំប្រកបដោយជោគជ័យអាចសម្រេចទៅបានក្នុងបរិបទនយោបាយទូលំទូលាយ និងក្នុងសង្គមដែលមានកំរិតទ្រព្យធនខុសៗគ្នា

ភាពចន្លោះសម្រាប់ពិគ្រោះយោបល់

ទោះបីគ្រូមានមុខងារសំខាន់ក្នុងការលើកកំពស់គុណភាពអប់រំ ក៏ការចូលរួមរបស់គ្រូក្នុងក្រុមវិជ្ជាជីវៈ ជាពិសេសតាមរយៈសហជីពគ្រូបង្រៀន និងសមាគមវិជ្ជាជីវៈគឺជាការសំខាន់មិនអាចខ្វះបាន។ កំរិតនៃការចូលរួមក្នុងការចរចាលើលក្ខខណ្ឌសេវាកម្មផ្សេងៗរបស់សហជីពគ្រូបង្រៀនមានលក្ខណៈខុសគ្នាធំមហិមាពីតំបន់មួយទៅតំបន់មួយ និងពីប្រទេសមួយទៅប្រទេសមួយ។ ការកកើតនៃរដ្ឋាភិបាលប្រកាន់លទ្ធិប្រជាធិតេយ្យនៅអាមេរិកឡាទីនបានធ្វើឲ្យមានការកែលំអស្ថានភាពនៅទីនោះគួរជាទីចាប់អារម្មណ៍។ ចំណែកឯប្រទេសដែលកំពុងពង្រឹងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ (ដូចជាប្រទេសនៅអឺរ៉ុបខាងកើត និងអាហ្វ្រិកខាងត្បូង) ប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាកសាងវប្បធម៌ពិភាក្សាចរចា។ រដ្ឋអារ៉ាប់ និងប្រទេសនៅអាស៊ីមួយចំនួនត្រូវប្រឹងប្រែងជាងប្រទេសខាងលើ។ សមត្ថភាពរបស់គ្រូបង្រៀនដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវក៏ត្រូវការឲ្យមានការគាំទ្រជាចាំបាច់ដែរ។ នៅលើឆាកអន្តរជាតិ កិច្ចពិភាក្សាដែលងាយសាបសូន្យ ប៉ុន្តែផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមកំពុងដំណើរការដោយមានការចូលរួមពីអ្នកផ្តល់ជំនួយ សមាគមគ្រូបង្រៀន និងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល។ ការឆ្លុះបញ្ចាំងពីកិច្ចពិភាក្សានេះមានលើកឡើងនៅក្នុងការពិនិត្យមើលឡើងវិញនៃការចូលរួមរបស់សហជីពគ្រូបង្រៀនក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រកាត់បន្ថយភាពក្រីក្រដែលបានធ្វើនៅប្រទេសចំនួន ២៣ គាំទ្រដោយធនាគារពិភពលោក។

ត្រូវមានគណនេយ្យភាពសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូប

ក្រុមសីលធម៌អាចជួយលើកកំពស់គុណភាពអប់រំដោយកំណត់ស្តង់ដាសីលធម៌ និងចែងគោលការណ៍គណនេយ្យភាពប្រកបដោយការយោគយល់គ្នា។ ជាធម្មតាក្រុមសីលធម៌ទាំងនោះពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហានានា ដូចជាការអនុញ្ញាតឲ្យចូលរៀនលក្ខខណ្ឌការងាររបស់គ្រូ និងបុគ្គលិកសិក្សាដទៃទៀត ការប្រលង វិធីសាស្ត្រ វាយតម្លៃ និងការស្វែងរកធនធាន។ ក្រុមសីលធម៌មួយចំនួនគ្របដណ្តប់ទៅលើប្រព័ន្ធអប់រំទាំងមូល និងក្រុមសីលធម៌មួយចំនួនទៀតទាក់ទងតែទៅលើគ្រូបង្រៀន។ ជាទូទៅ ក្រសួងអប់រំទទួលខុសត្រូវលើការពង្រឹងក្រុមសីលធម៌ទាំងនោះ។ ដើម្បីពង្រឹងក្រុមសីលធម៌មានឲ្យប្រសិទ្ធភាព ត្រូវបង្កើតឲ្យមានកិច្ចសហការជាមួយក្រុមវិជ្ជាជីវៈគ្រូបង្រៀន និងផ្សព្វផ្សាយឲ្យបានទូលំទូលាយ ព្រមទាំងតម្រូវឲ្យមានយន្តការច្បាស់លាស់សម្រាប់ធ្វើបណ្តឹង។ នៅពេលមានការយល់ច្បាស់ ហើយក្រុមសីលធម៌ទាំងនោះអាចជួយលើកកំពស់បរិយាកាសរៀនសូត្រក្នុងសាលារៀនជួយពង្រឹងការប្តេជ្ញាចិត្តបំរើការងាររបស់គ្រូបង្រៀនឲ្យកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព។

ការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើពុករលួយ

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវជាច្រើនក្នុងអំឡុងពេលមួយទសវត្សរ៍កន្លងទៅបានយកចិត្តទុកដាក់ជាសំខាន់ ទៅលើឥទ្ធិពលអវិជ្ជមាននៃអំពើពុករលួយទៅលើការអភិវឌ្ឍ។ អំពើពុករលួយដើម្បីរស់ និងអំពើពុករលួយគួរតែត្រូវបែងចែកឲ្យបានច្បាស់លាស់។ "អំពើពុករលួយដើម្បីរស់" គឺជាទម្រង់នៃការរកប្រាក់ខុសច្បាប់កំរិតស្រាល ដែលជាញឹកញាប់កើតចេញពីតម្រូវការចាំបាច់ដើម្បីរស់ ដូចជានៅពេលគ្រូបង្រៀនម្នាក់ខកខានមិនបានបង្រៀនសិស្ស ដោយសារគ្រូជាប់រវល់រកប្រាក់ដើម្បីបង្គ្រប់ប្រាក់ខែតិចតួច ឬបើកមិនទាន់ពេលវេលា។ "អំពើពុករលួយ" គឺជាទម្រង់នៃការរកប្រាក់ ខុសច្បាប់កំរិតធ្ងន់ធ្ងរ។ វិមជ្ឈការ ឯកជនភាវូនីកម្ម និងការជួលគ្រូពីខាងក្រៅសាលាមកបង្រៀននាំទៅរកឱកាសថ្មីៗក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយ។ ការប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយអាចទាក់ទងទៅនឹងការលួចបន្លំ និងកេងប្រវ័ញ្ចនៅតាមផ្នែកផ្សេងៗ ដូចជាការសាងសង់សាលា ការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅ ការបង់លុយនៅពេលបើប្រាក់ ការបង់ប្រាក់សម្រាប់ធ្វើការងារនៅសាលា ឬសម្រាប់ឲ្យលទ្ធផលប្រលងខ្ពស់ដល់សិស្សខ្សោយ និងបក្សពួកនិយមក្នុងការជ្រើសរើសគ្រូ។ វិធានការ និងវិធីសាស្ត្រដែលមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់បំបាត់អំពើពុករលួយមាន ការអនុវត្តច្បាប់ (ដោយមានបញ្ចូលទាំងការពង្រឹងសមត្ថភាពតាមស្ថាប័នដើម្បីពង្រឹងការអនុវត្តច្បាប់នោះ) និងការលើកកំពស់ភាពជាម្ចាស់នៃដំណើរការគ្រប់គ្រង។ ជំរុញសហគមន៍ឲ្យចេះដាក់សម្ពាធទៅលើអាជ្ញាធរដើម្បីដោះស្រាយអំពើពុករលួយនេះ។

ផ្នែកផ្សេងៗនៃគោលនយោបាយទាំងឡាយដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុងជំពូកនេះឆ្លុះបញ្ចាំងឲ្យឃើញ ពីការអនុវត្តគោលនយោបាយលើកកំពស់គុណភាពអប់រំនៅជុំវិញពិភពលោកនេះ។ គំនិតពាក់ព័ន្ធសំខាន់រួមមាន ការយល់ដឹងអំពីតម្រូវការផ្សេងៗរបស់សិស្ស និងការគាំទ្រដល់ការកែទម្រង់ដែលយកចិត្តទុកដាក់លើលទ្ធផលខ្ពស់នៃការបង្រៀន និងរៀន ដូចជា ខ្លឹមសារមេរៀនពាក់ព័ន្ធពេលវេលារៀនសូត្រគ្រប់គ្រាន់ វិធីសាស្ត្របង្រៀនក្នុងថ្នាក់ដោយយកសិស្សជាមជ្ឈមណ្ឌល និងការវាយតម្លៃ។ ការគាំទ្រដល់គ្រូបង្រៀនគឺជាការចាំបាច់ ហើយត្រូវធានាថាសាលាមានការគ្រប់គ្រងល្អ។ យុទ្ធសាស្ត្រទាំងនេះត្រូវតែមានលក្ខណៈសមស្របទៅនឹងចក្ខុវិស័យនៃការអប់រំយូរអង្វែង សមស្រប និងស៊ីចង្វាក់គ្នា ដែលកើតចេញពីចំណេះដឹងរួមគ្នា។ យុទ្ធសាស្ត្រទាំងនេះត្រូវតែទទួលបានការគាំទ្រ និងលើកទឹកចិត្តពីឆន្ទៈនយោបាយរឹងមាំ និងពីធនធានគ្រប់គ្រាន់។